

Horizonten van Hoop

Poëzie-overdenking Ingrid de Bonth, 3 januari 2021:

selectie van gedichten

Dodelijke woorden

In de luwte van mijn hoop
sluimert altijd ook de wanhoop
van kapot gemaakte dromen
en van in de kiem gesmoord
wat nooit werkelijk tot bloei komt
maar – onbegrepen – wordt vermoord

-.-.-

Alziend

In dat oog
waar de storm zich wegwaant,
waar de storm zich ontkent,
maar aanwezig, zo aanwezig...

Waar de handen omvatten
en de ziel zich bevrijdt
van de flarden die vlieden
en het woord dat verwaait.

Maar het zal me niet losraken,
want de luwte is schijn
en de stroom zal me drijven
tot ademsnood toe.

Windstilte bestaat niet...

-.-.-

Rien ne va plus

De kleine kogel volgt de zig-zag van mijn oude knikkerbaan,
afgeschoten door de loop van een vastgeroest patroon.
De beweging is voorspelbaar - speels en tragisch tegelijk,
rechts-links-rechts door alle gaten van de mazen van de tijd.
Aan het einde klinkt de slotbel als een late wake-up call:
Ting! Je kunt opnieuw beginnen langs je al te vaste baan.
Mijn tekenstift bewerkt geduldig het ontwerp van aanpassing -
Waar ik koester wat ik liefheb, vormt zich straks een nieuwe weg
voor wie de bel al heeft geslagen, oorverdovend duidelijk:
changez!

Kaars van Kairos

Als de kaars die daar staat
wachtend op ontbranding
wetend van de mogelijkheid
verlangend naar de kans

Als de kaars die daar staat
drager van potentie
vonken-bieder van de hoop
ontvank'lijk voor het vuur

Geef dat dit licht ontstoken wordt
opdat de hoop ontwaakt
zodat de sluiers dunner zijn
en heelheid me weer raakt

-.-.-

Door

Brug die daar ligt in het licht van een norske zon -
Je overziet de vissen die - zelf nors ook -
hardnekkig blijven zwemmen tegen stromen van altijd

Nors plus hardnekkig maakt de hoop die ons optilt:

- dankjewel, brug
- dankjewel, zon

Ga door, vissen!

-.-.-

Horizon

Als straks de klok op twaalf staat
en alle eindes worden tot een nieuw begin:
gelukkig de starter,
die rugwaarts kan lopen op het oude pad.
Cirkelrimpelingen van het hart
door een liefdevol hervinden op een kruispunt van de ziel.
Mijn knapzak is nooit meer dan een stok en doek verbonden,
maar daarin schuilt het grote woeden van het zijn -
Als het meisje dat huilend op haar steen
zich verloren voelt in een woud van eindeloze Schoonheid:
oneindig nabij en schier onbereikbaar,
totdat de doek zich openvouwt
naar alle zijden van de wereld.
'What's the matter with you rock?'
Huilend, huilend, helemaal alleen...
Maar dan een stille zegening
die de wind doet opsteken uit onverwachte hoek:
sta op, ga door, jou wacht een nieuwe reis...

-.-.-

Aangeraaft

Ik heb mijn schoenen uitgedaan
Dit labyrint loop ik op blote voeten
Ik voel de aarde door mijn lichaam gaan
De grond is hard, is zacht:
Doet pijn, voelt fijn

Blootsvoets lopend, altijd zoekend
Elke wending met een nieuw gevoel
Ik leg mijn kiezels halverwege
Vreemde stenen raap ik op
De eeuwen stromen door mijn arm: hoop, verdriet, verlangen

Mijn rugzak vult zich langzaam met bloemen
Drogen is iets anders dan verwelken
Op niet bestaande kruispunten
Staan surreële wegwijzers
Zal ik verdwalen in dit labyrint?

Handreikingen en struikelblokken
Peilloos hoog en peilloos diep
Onvermoede vergezichten
Het doolhof doet zijn werk -
kan ik ergens schuilen?

Er loopt een passievolle draad
Zelfs op absurde zijpaden
Niet alleen lopen
blijkt een meervoudig ambigue zin
Zielenheimwee tot de puurste kern

En dan ineens de poort
die schuilgaat in het late licht
Bliksemschicht en kortsluiting -
verbazing wordt herkenning:
een aansporing tot binnengaan

De doorkijk raakt me in mijn volste zijn
Stilstaan, omzien en voorzichtig doorgaan
Dit diepste weten, diepste voelen
Het hart van mijn hart gaat open:
ik ben woordeloos aangeraakt

-.-.-

*De bovenstaande gedichten werden geschreven door
Ingrid de Bonth, gedurende de periode 2009-2020*